

staaer en Part frit for, og jeg tror ikke, at man kan være berettiget til at gjøre Skaar i den naturlige Ret for Parterne, ved blot at henvise til de Ulemper, som kunne opstaa ved, at Sagsførerne gaa paa Sagt efter Sager. Jeg har selv ikke saa faa Gange hørt det Tilfælde, at der er kommet Andragender ind, hvor en Person, der har været tiltalt i en kriminal Sag, har bedt om at faa den eller den til Defensor, og Vedkommende havde paategnet, at han var villig til at overtage Defensoratet efter Overenskomst med Parten. Jeg finder, det vilde være meget stødende, om det ikke skulde betragtes som en ganske naturlig Ret for en Part, at han, naar han søge for, at det Offentlige ingen særlige Udgifter havde i den Anledning, saa ogsaa maatte have Lov til at vælge den Sagsfører, han havde mest Lillid til. Det finder jeg, som sagt, er en saa naturlig Ret, at jeg ikke tror, det gaar an at affjære Nogen fra den ved den fjernere Betragtning, at en Frihed af denne Art kan misbruges derved, at meget forfulgte Sagsørene kunne gaa paa Sagt efter disse Tilfælde, og bede Parterne om at indstille dem til at blive antagne til at føre Sagen. Det vilde sikkert ogsaa i de Tilfælde jeg har omtalt, være bleven følt som en ligefrem Forurettelse af den paagjældende Part, om man havde sagt nei. Derfor mener jeg, at det sidste Stykke i § 3, om man end vil ændre det paa den ene eller anden Maade, bør bevares i en saadan Form, at det giver Partens Udgang til at udøve denne naturlige Rettighed. Jeg skal endnu kun gjøre nogle Bemærkninger, om, et Punkt, der ogsaa har været berørt nu igjen, og som jeg ikke erindrede at sige Noget om forrige Gang, jeg havde Ordet, nemlig den Opposition, der fra flere Sider er fremkommet mod, at Salærbestemmelsen kunde foregaa til Retsprotokollen udenfor Retsmøderne og uden Formalitetens Sagtagelse, samt at den skulde finde Sted ved en særskilt Kjendelse. Grunden, hvorfor hele den Bestemmelse er ført ind i Loven, er den, at det jo er en Ulempe ved den bestaaende Tingens Tilstand, at Tilkendelse af Salær ved Dom kun kan finde Sted i de Tilfælde, hvor Sagsføreren har været befuldmægtiget i en Domsag, medens det i andre Tilfælde maa fastsættes ad administrativ Vej. Dette forekommer mig at være en Ulempe og en Anomali. Det er naturligt, at Domstolene fastsætte Salæret i begge Tilfælde, baade hvor der er Tale om Salær for en enkelt tilendbragt Domsag og for en enkelt Retshandling. Der maa ogsaa gaa ud fra, at den Dommer, for hvem Retshandlingen er passeret, kan bedst have Begreb om, hvorledes Salæret rettest kan fastsættes. Derfor er Bestemmelsen indkommen. De Ord, der staa, lægger jeg selvfølgelig ikke videre Vægt paa, men jeg mener, at det er et vigtigt Punkt, at Salærets Tilkendelse sker i en saa lidt omstændelig Form som muligt, og derfor

har jeg valgt dette Udtryk, at Salærbestemmelserne kunne afgives til Retsprotokollen udenfor Retsmøderne og uden videre Formalitetens Sagtagelse. Jeg ser nemlig ikke, at der er nogen som helst Grund til at forulempe alle Vedkommende med at holde særligt Retsmøde i den Anledning, da der ikke godt kan være Spørgsmaal om Procedure mellem Parterne om det Punkt; det vilde kun være Uleilighed for alle Vedkommende. Derfor synes jeg, at det er rimeligt i slige Tilfælde at indrømme Dommerne Udgang til at afgive en Resolution om Salær paa en saa formløs og simpel Maade som muligt. Hvad forresten Spørgsmaalet om Appel af disse Salærkjendelser angaar, vil jeg lade det staa hen. Jeg kan forstaa, at der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt Appel bør finde Sted eller ikke. Jeg antager, at saaledes som Forholdene ere, kan der ikke være Tale om at appellere særskilt for Salærets Styld. Kommer Sagen ikke ind for en højere Domstol af en anden Grund, maa den af Underdomstolene trufne Bestemmelse om Salæret blive staaende. Men vil man lægge nogen særlig Vægt paa, at der skulde være Udgang for Sagsføreren til at inkaminere Sagen for en overordnet Domstol for at faa Salærbestemmelsen undertkjendt, saa maa det udtrykkelig siges i Loven — ellers kunde det ikke antages, at de havde en saadan Ret —, og saa skulde jeg ikke have saa særdeles meget at indvende derimod. Jeg tror inidertid ikke, at en saadan Bestemmelse vilde være synderlig praktisk. Jeg gaar nemlig ud fra, at saadan Indanbringning maatte være paa Sagsføreren egen Bekostning. Overhovedet tror jeg, at hele Spørgsmaalet om Appellabiliteten af Salærbestemmelsen kun har underordnet Betydning.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 47 St.

Oxenboll: Jeg tillader mig at foreslaa Sagen henviset til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Da Ingen ønskede at udtale sig om dette Forslag eller stille noget andet, gik man til Afstemning, hvorved

Forslaget om Nedsettelsen af et Udvalg paa 5 Medlemmer vedtoges enstemmig med 45 St.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var: